

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.3cat.cat/3cat/imma-monso-ens-presenta-la-novella-la-mestra-i-la-bestia/video/6215668/>

<https://www.eltemps.cat/article/22855/entrevista-imma-monso>

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 Biblioteques
Públiques
de Catalunya

Avinguda del Parc, 280
Espai La Lluna
ALPICAT
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:
27 de març de 2025, 21h.
Moderador: Andreu Loncà

IMMA MONSÓ

La mestra i la Bèstia

Lleida, 1959

Imma Monsó és una de les veus més destacades de la narrativa catalana actual. Va començar la seva trajectòria literària el 1996, amb el recull de relats *Si és no és* i la novel·la *No se sap mai*. El 1998 va guanyar el Premi Prudenci Bertrana i el Cavall Verd de la Crítica Catalana amb *Com unes vacances* i el 2001 va publicar la novel·la *Tot un caràcter*. Des d'aleshores no ha deixat de publicar, tant reculls de contes (*Millor que no m'ho expliquis*, 2003) com, sobretot, novel·les, per algunes de les quals ha recollit premis importants, com ara el Ramon Llull, per *La dona veloç* (2012). *Un home de paraula* (2006) va obtenir diversos guardons a obra publicada (el Premi Maria Àngels Anglada, el Premi Salambó, el Premi Internacional Terenci Moix i el Premi Scrivere per amore). El 2016 se li va concedir el Premi Nacional de Cultura. A banda de l'Amat-Piniella, amb *La mestra i la Bèstia* ha obtingut també el Premi Òmnium a la millor novel·la de l'any. La seva obra ha estat traduïda al francès, l'anglès i l'italià, entre altres llengües. Col·labora habitualment a La Vanguardia.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Imma Monsó s'estrena a Anagrama amb *La mestra i la Bèstia*, una novel·la d'iniciació conduïda per una tímida filla única que llegeix tot el que veu i pateix abans d'hora. Posant el focus en els primers anys de vida com els més determinants de les dècades que venen després, la història s'acompanya d'una ingenuïtat que avui s'ha perdut, entre el marasme d'informació i la facilitat de saber-ho tot, o almenys creure-ho. Amb els silencis asfixiants i les confuses veritats a mitges de la postguerra de fons, la trama va creixent a mesura que a la jove Severina li cau el vel.

“La novel·la reuneix tots els meus dols del passat”, sosté l'escriptora sobre una història que va començar a escriure fa quatre anys i els esdeveniments han anat conduint-la. La seva mare, que anava a ser la protagonista, va morir abans de la pandèmia. I, aleshores, també va llegir el nom del seu pare en un llibre que la va portar a buscar-lo a les llistes de represaliats de la dictadura, trobant-se amb l'expedient del consell de guerra al qual va ser sotmès quan va acabar la Guerra Civil per haver estat secretari de la CNT. Li va impactar descobrir el passat polític del seu pare i imaginar-se per tot el que va passar, encara més per no haver sabut absolutament res prèviament.

“No tenia cap intenció de parlar dels meus pares, però, al final, he acabat fent-ho, com acostuma a passar”, explica Monsó. Ella volia que el personatge principal fos la seva mare de jove quan va arribar com a professora a un poble de l'Alta Ribagorça, on va conèixer al seu pare i va viure moltes anècdotes que més tard li va explicar. Però ha acabat posant-se ella en la pell de la seva mare a través de la Severina: “Comences a escriure intentant rescatar una cosa i passa el contrari”.

La mestra i la Bèstia es converteix així en una novel·la amb una intensa i íntima càrrega emocional des de la primera pàgina, amb una nena de set anys a punt de bufar espelmes que ja sap que tot el que

l'envolta algun dia no hi serà i, per tant, ho perdrà. Comença així el seu camí per preparar-se per al dolor i el desamparament, un pressentiment que es fa realitat quan els seus pares moren massa aviat. Malgrat la seva naturalesa solitària i el seu aïllament sobrevingut, la Severina té la necessitat d'anar cap als altres i deixar-se estimar. Amb una grisa dictadura que permet poques opcions, la via que trobarà per aconseguir-ho serà ser la mestra d'un esquerp poble de muntanya on personatges providencials com la Justa i el Simeó, la Bèstia, l'aniran guiant en el seu aprenentatge.

Tot això, sense oblidar l'humor de l'escriptora, recorda la seva nova editora, Isabel Obiols. “Per a mi és indispensable, també quan llegeixo. I noto quan no hi és. L'humor ve de posar distància a les coses que fas amb passió, perquè es crea així un joc de *prop-lluny* que dona agilitat”, detalla Monsó. I, encara que tingui ressons autobiogràfics, l'autora posa el focus en la ficció per construir una història que es planteja com un “conte d'hivern”, segons destil·la el seu títol. La neu, un dels somnis d'infància de la Severina, s'alça com a personatge, però també com símbol de la idealització que ella mateixa va fer de Vilaller, el poble on va créixer el seu pare, amagat sota el nom de Dusa. Va deixar d'anar amb la mort del seu pare quan ella tenia vuit anys, sumant-hi que, a més, està “lluny, lluny”.

La primera novel·la de Monsó a Anagrama, publicada en català i castellà, amb traducció de l'escriptora, s'acompanya amb les reedicions de *Tot un caràcter* i *Un home de paraula*. Tot i que mai es rellegeix, “acabes saturat i ho tanques”, a més de la por de trobar errors, ho ha fet aquesta vegada i no va ser tan dolent com s'ho imaginava: “No he canviat tant, les coses importants les tenia a dins”.

Per Cristina Martín Valbuena

The New Barcelona Post. 26 febrer de 2023